

kongedatteren sa, at hesten skulde være hans og han kunde beholde møllen ogsaa, og nu tok hun sin trofaste Hans og satte i vognen og kjørte avsted med ham. Først kjørte hun nu til det lille hus med ham, som han hadde bygget med sølvverktøiet; det var blit til et stort slot og alting var av sølv og guld, og der giftet hun sig med ham, og han blev saa rik, at han hadde nok alle sine levedage.

2. Kraakerne.

En ærlig soldat hadde tjent sig litt penger og disse hadde han spart sammen, fordi han var flittig og ordentlig og ikke satte dem overstyr paa vertshusene som andre soldater. Nu var der to av hans kamerater, som i grunden hadde et falskt hjerte og vilde ta pengene fra ham, men de lot som de var meget gode venner med ham. Engang sa de til ham: »Hør, hvad skal vi ligge her i byen efter, vi er jo indestænget som om vi var i slaveriet, og en kar som du, han kunde nok tjene en slump hjemme og ha det godt og vel. Slik snakket de for ham saalænge til han endelig gav efter og lovte at reise med dem, men de to andre tænkte bare paa at ta pengene fra ham, naar de var kommet utenfor byen. Da de nu hadde gaat et stykke vei, sa de to: »Nu maa vi ta av til høire, hvis vi skal komme ut av landet.« — »Aa, Gud bevare os vel! det gaar jo like tilbake til byen igjen, nei, vi maa gaa til venstre, skal vi komme ut av landet.« — »Hvad, blir du opsætsig?« ropte de

to og tok fat paa ham og slog ham, men det var ikke nok med det, de stak ogsaa øinene ut paa ham, slæpte ham til galgen og bandt ham fast til den. Saa gik de sin vei med de stjaalne penger og vendte tilbake til byen.

Men den stakkars blinde visste ikke paa hvilket fælt sted han var, han følte sig om og merket at han sat under en bjelke. Da trodde han det var et kors og sa: »det var dog snilt av dem, at de bandt mig under et kors, Gud er mig nær,« og saa begyndte han inderlig at be til Gud. Da det kunde være omtrent ved nattetider, hørte han der kom noget flagrende, og det var tre kraaker som satte sig paa bjelken. Derpaa hørte han den ene si: »Hvad godt nyt, søster?« »Ja, hvis menneskene visste, hvad vi vet! Kongedatteren er syk, og den gamle konge har lovt hende til den som kan gjøre hende god igjen, men det kan ingen, for hun blir aldrig frisk, hvis hun ikke brænder den padde som sidder i dammen der, og spiser den.« — Da sa den anden; »Ja, hvis menneskene visste, hvad vi vet: Inat falder en dug fra himmelen, som der er slik lægedom i, at den som er blind og stryker den paa øinene, faar sit syn igjen.« Da sa ogsaa den tredje: »Ja, hvis menneskene visste, hvad vi vet! Padden hjelper kun en, og duggen hjelper ikke mange, men i byen er der stor nød, for alle brønder er uttørret, og der er ingen som vet at der blir det deiligste vandspring, naar de tar bort den store firkantede sten paa torvet og graver under den.« Da de tre kraaker hadde sagt dette, hørte han at det flagret, og de fløi da bort, men han løste litt efter litt baandene av sig, og saa bukket han sig ned,

brøt et par græsstraa av og bestrøk sine øine med duggen, som var faldt derpaa. Straks fik han sit syn igjen, og maanen og stjernene var paa himmelen og han saa at han stod ved siden av galgen. Derpaa lette han efter potteskaar og samlet saa meget som han kunde faa fat paa av den kostelige dug, og da han hadde gjort det, gik han til dammen, gravet en grøft, saa vandet randt ut og tok padden, saa brændte han den til aske og gik med den til kongsgaarden. Der gav han nu kongedatteren ind av asken, og da hun var blit frisk, forlangte han hende som lovet var, til kone. Men kongen syntes ikke noget om ham, fordi han var saa daarlig klædd, og han sa, at den som vilde ha hans datter, han maatte først skaffe byen vand; dermed trodde han nu at bli ham kvit. Men soldaten gik hen og sa, at de skulde ta bort den firkantede sten paa torvet og grave efter vand under den. Det gjorde de ogsaa og kom snart til en skjøn kilde, og der var vand i overflod, men nu kunde kongen ikke lenger negte ham sin datter, og de levde godt og vel sammen.

Engang, da han gik ut og spaserte i det grønne, møtte han begge sine fordums kamerater, som hadde handlet saa troløst mot ham. De kjendte ham ikke, men han kjendte dem straks igjen, gik hen til dem og sa: »Se, jeg er eders forrige kamerat, som dere saa skammelig stak øinene ut paa, men Vorherre har vendt det til min lykke.« Da faldt de ned for ham og bad om naade, og fordi han hadde et godt hjerte, forbarmet han sig over dem, tok dem med sig og gav dem mat og klær. Derpaa fortalte han dem, hvorledes det var gaat med ham, og hvorledes

han var kommet til den ære; men da de hørte det, hadde de ingen ro paa sig, og vilde ogsaa sætte sig en nat under galgen, forat ogsaa de kunde høre noget godt nyt. Som de nu sat under galgen, kom der ogsaa snart noget flagrende over deres hoder; det var de tre kraaker. Den ene sa til den anden: »Hør, søster, der maa nogen ha hørt paa os, for kongedatteren er frisk, padden er borte av dammen, og en blind har faat sit syn igjen, og i byen er der gravet en ny brønd, kom la os lete, kanske kan vi finde ham.« Da fløi de ned og fandt begge soldaterne, og førend de kunde hindre det, sat de paa hodet og hakket øinene ut paa dem, og de hakket dem saa længe i ansigtet til de var stendøde. Slik blev de liggende under galgen. Da de nu ikke kom tilbake paa et par dage, tænkte deres forrige kamerat: »Hvor mon de to nu vanker omkring henne,« og saa gik han ut for at lete efter dem, men han fandt ikke andet end deres ben, disse bar han bort fra galgen og la dem i en grav.

3. Hans Pindsvin.

Der var engang en rik bonde, som ikke hadde nogen barn med sin kone, og naar han kom sammen med de andre bønder saa gjorde de nar av ham og spurte, hvorfor han ingen barn fik; derover blev han engang sint, og da han kom hjem, sa han: »Nu vil jeg ha et barn, om det saa skal bli et pindsvin.« Om nogen tid fik hans kone et barn; oventil var det